

Ovo je rečenica o jednoj od hipnotičkih metoda, konkretno s web stranice Instituta Michaela Newtona, poznatog „istraživača“ o takozvanom životu duše „između utjelovljenja“:

„Što je „hipnoterapija - život između života“? - duboki proces hipnoze, razvijan godinama, dizajniran da vas ponovno poveže s vašim duševnim sebstvom, vašim vodičima i tako u vama probudi razumijevanje o vlastitom besmrtnom identitetu.“

Ne ulazeći ovdje u namjere onih koji su to pisali - samo potpuno nerazumijevanje onoga što se stvarno događa tijekom hipnotičkih seansi, (koje su jedna manje egzotična vrsta spiritizma) može navesti nekoga da povjeruje da se u bilo kakvom procesu u kome je presječena nevidljiva veza između naše volje i tjelesnog cerebrospinalnog sustava mogu događati bilo kakav duševni razvoj, ili duhovna spoznaja.

Čovjek nakon inicijalnog impulsa hipnotizera koji je u stanju presjeći ovu vezu biva pretvoren u neku vrstu medijuma, koji nije samo privremeni kanal za bezopasni prijenos informacija nego biva i trajno zaražen određenim eterskim elementima snaga, odnosno cijeli proces ima svoju vrlo konkretnu energetsku pozadinu.

Uslijed toga, ponavljanje ovakvih hipnotičkih seansi/terapija trajno slabi vezu između čovjekove volje i mozga, koja je pak ključna za razvoj duhovnih sposobnosti i čovjek postaje puno otvoreniji i ranjiviji za nepoželjne utjecaje manipulativnih snaga iz nevidljivog područja našeg svemira; što je ipak prevelika cijena za izlječenje nečega što se može izliječiti vjerojatno i na drugi način, ili za zadovoljenje lakomislene radoznalosti o „svojim prošlim životima“ - što je još jedno površno tumačenje koje ovakva istraživanja namjerno, ili nenamjerno, šire, krivo interpretirajući evocirana iskustva iz nekih prošlih vremena…otvarajući prostor novim lažnim identifikacijama. Bez sumnje se čovjek može osjećati bolje kada zamijeni staru iluziju za novu, samo je pitanje koliko dugo.

Što se pak tiče ozbiljne potrage za životnim smislom, one koja doista proizlazi iz onoga što je vječno u nama, ona nikada neće čovjeka navesti na ovakvo eksperimentiranje. Ako do njega dođe, u pitanju su neki drugi utjecaji, koji u određenom trenutku nadvladavaju i glas vlastitog razuma i tihi glas vječne duše.

Iako hipnotički eksperimenti, kao i iskustva s psihodeličnim supstancama i NDE, razbijaju tvrda materijalna shvaćanja o životu i smrti (i u tom kontekstu imaju svoj značaj za kolektivnu ljudsku svijest), oni nisu nikakve prečice na putu individualnog duhovnog probuđenja, već mogu biti upravo suprotno. A slike o drugoj strani stvarnosti koje pristižu na taj način su uglavnom samo slike iz područja nevidljive strane ove prirode, a ne iz viših područja vječne duše i duha. Ili kada je riječ o NDE iskustvima, onda su u pitanju samo prve faze onoga što se događa nakon odvajanja od materijalnoga tijela i što u kasnijoj interpretaciji tog iskustva može biti još dodatno, manje ili više obojeno i nadograđeno osobnim uvjerenjima.

Pored toga, ono što se prikazuje tijekom ovakvih, takozvanih hipnotičkih i regresivnih terapija, često i nastaje posredstvom utjecaja inteligentnih entiteta iz te nevidljive sfere koji namjerno potiču kreiranje infantilnih slika o životu „s druge strane“, koje upravo kada jednom dođe do odvajanja od materijalnog tijela onemogućavaju „umrlom“ da primi iskrenu ruku pomoći, dok se kroz „određeno vrijeme“ ne iscrpi iskustvo samostvorene iluzije - što i kako izgleda život „poslije smrti“…

Što netko stvarno može opaziti od duševne i duhovne stvarnosti samo ovisi o stupnju njegova unutarnjeg razvoja. I tko za zemaljskog života zadovolji uvjete u tom domenu (o kojima govore autentična duhovna učenja) duhovni vodiči koji čovjeku zaista mogu i žele pomoći naći će ga već sada i ovdje, svjesnog, usred običnog dnevnog posla, možda u obućarskoj radnji kao Jacoba Boehmea, i duhovne stvari će se početi rasvjetljavati na način koji neće ostavljati sumnju (ni u samom čovjeku, ni u očima onih koji imaju određenu sposobnost razlučivanja) o dodiru kakvih snaga se radi i iz kojeg područja one dolaze.

Na svakom ostaje da se iskreno i trezveno zapita da li se do veze s vječnim duševnim snagama može prije doći u stanju duboke hipnoze, ili u stanje jasne prisutnosti, kao i da li do svijesti o vlastitom besmrtnom identitetu može prije voditi pasivno prepuštanje volje nepoznatim utjecajima, s nepoznatim posljedicama - ili nepokolebljivo povjerenje u vlastiti besmrtni identitet i voljno i istrajno stremljenje u njegovu osvještavanju koje će ga oplemeniti za primanje stvarne pomoći i za ispravno razumijevanje razotkrivanja još nepoznatih dijelova vlastitog bića.

Ako se bolje shvate nevidljiva energetska događanja prilikom procesa hipnoze jasno je i da se na rezultate ovakvih metoda ne može računati u stvaranju ispravne predodžbe o svijetu duha. Povjerenje koje su kod mnogih stekle, temelji se samo na tome što su potvrđivale njihova prethodna uvjerenja o reinkarnaciji, čija stvarna bit i priroda također nije ispravno shvaćena.

Razbijanjem ovog zatvorenog kruga zablude otvara se put za neke nove uvide i za shvaćanje da je to samo još jedan od „nelegitimnih“ načina za postizanje duhovnih uvida, dakle beskoristan u tom smislu, i potencijalno štetan. Put u svijet duhovne stvarnosti, sada i uvijek, nepokolebljivo zahtijeva zadovoljenje određenih uvjeta i ima svoje zakonitosti, tako da ga se ne može proizvoljno i eksperimentalno, bilo gdje i kako povući.

Budući da je čulna percepcija isključivo materijalne stvarnosti već određena vrsta hipnoze kojoj podliježe naša vječna bit, možda bismo umjesto da se od jedne hipnoze pokušavao osloboditi drugom, mogli probati put pravog buđenja i istinskog oslobađanja.

Sastavila: Eloratea

